

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/11/2016
Identifikačné číslo spisu:	3510010220
Dátum vydania rozhodnutia:	11.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3510010220.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného K. I. a spol. pre zločin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 11. mája 2016 v Bratislave, o dovolaní obvineného V. K., proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/27/2015, z 23. septembra 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného V. K. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/93/2010, zo 17. decembra 2014 bol obvinený V. K. uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa dopustil ako spolupáchateľ podľa § 20 Trestného zákona, tak, že

dňa 11. augusta 2008 v čase od 19.30 do 19.40 hod. v S., na ul. N., na presne neurčenom mieste, po tom, čo pristavili s vozidlom G., EČV: S., pri vozidle Q., EČV: G., ktoré stálo odstavené na uvedenej ulici, z neho vystúpili, pričom obvinený V. K. udrel cez otvorené okienko ľavých predných dverí do tváre P. M., ktorý sedel za volantom vozidla Q. a obvinený K. I. ho udrel na to isté miesto po tom, čo P. M. vystúpil z vozidla, pričom K. I. držal v ruke bejzbalovú palicu a pod hrozbou jej použitia proti P. M. alebo jeho vozidlu, ho žiadal, aby mu do dvoch hodín doniesol 50 000 Sk (1 659,70 Eur) na miesto, ktoré mu oznámi telefonicky a uvedeným konaním spôsobili P. M., nar. XX. J. XXXX, trvale bytom G., zranenie, povrchovú tržno - zmliaždenú, 3 cm dlhú ranu v oblasti ľavého obočia, ktoré si vyžiadalo jednorazové ošetrenie a škodu poškodením osobných vecí v celkovej výške 321,92 Eur.

Za spáchanie tohto zločinu okresný súd uložil obv. V. K. podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, pričom na výkon trestu odňatia slobody bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Súd prvého stupňa zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil

obvinenému K. povinnosť spoločne a nerozdielne s obv. K. I. nahradiť škodu poškodenému P. M. vo výške 321,92 Eur, pričom so zvyškom nároku na náhradu škody bol poškodený odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie aj obvinený V. K., o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 3To/27/2015, z 23. septembra 2015 tak, že postupom podľa § 319 Trestného poriadku jeho odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne podal obvinený V. K. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku s tým, že v dovolaní v podstate zopakoval odvolacie námietky (č.l. 542 - 549 - ich rozbor vid' nižšie) a kriticky rozobral závery krajského súdu, ktorý žiadnu jeho odvolaciu námietku neakceptoval. V závere dovolania vyslovil, že mu mal byť uložený súhrnný trest.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor (č.l. 696 - 702) v podstate nasledovne: „Podľa názoru prokuratúry uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 3To/27/2015-590, z 23. septembra 2015, proti ktorému odsúdený podal dovolanie je zákonné a týmto rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona v neprospech odsúdeného. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ - Okresný súd Nové Mesto nad Váhom vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu. Ak aj dovolateľ poukazuje na isté rozpory vo výpovediach poškodeného P. M., svedkov V. Y. a D. K., podľa názoru prokuratúry tak, ako správne uviedol aj odvolací súd, že tieto rozdielnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nemajú žiaden podstatný význam na zistenie skutkového stavu veci, ktorý bol v predmetnom trestnom konaní okresným súdom náležite zistený (ani na hodnovernosť ich výpovedí) a taktiež ani pre záver o vine obžalovaných K. I. a V. K.. Námietku odsúdeného, že v prípravnom konaní boli vypočúvané osoby (obžalovaní, svedkovia) nesprávne poučení o ich právach, nepovažujem za dôvodnú. Z jednotlivých zápisníc (o výsluchu obžalovaných, o výsluchoch svedkov, ako aj zo zápisníc z konfrontácií) vyplýva, že osoby, ktoré sa zúčastnili vyšetrovacích úkonov, boli pred vykonaním procesného úkonu riadne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku poučení o svojich právach. Poučeniu porozumeli a toto im bolo i primerane vysvetlené. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že odsúdený V. K. na prvom výsluchu, ktorý sa uskutočnil dňa 20. augusta 2008 na OR PZ v Trenčíne, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odbor justičnej polície v Trenčíne, konanom od 11.00 hod. do 12.25 hod. výslovne prehlásil, že obhajcu si zatiaľ nevolí a vo veci bude vypovedať. Nie je možné akceptovať námietku dovolateľa, že dovolateľ nemal možnosť efektívne zabezpečiť svoju obhajobu. Odsúdený nevyužil v čase konania jeho výsluchu právo zvoliť si v predmetnej trestnej veci obhajcu, čím nedošlo k porušeniu práva na obhajobu a ani k porušeniu práva na kontradiktórnosť konania. Po zákonom poučení bolo na jeho vôľu, či si zvolí obhajcu (obhajcov) v predmetnej veci alebo nie a keďže v predmetnej veci v čase výsluchov neexistoval dôvod na ustanovenie obhajcu obžalovaným z úradnej moci (prípád povinnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 37 Tr. por.), nie je možné konštatovať, že by výpovede obžalovaných z uvedeného dôvodu boli procesné nepoužiteľné. Obžalovaní mali totiž nielen zachované, ale aj využili ich obhajobné práva už od vznesenia obvinenia v priebehu celého trestného konania, tak v prípravnom konaní i v konaní pred súdom, jednak sami i prostredníctvom zvolených obhajcov. Ku vznesenému obvineniu sa vo svojich výpovediach vyjadrili, vzápätí boli konfrontovaní s poškodeným P. M. i svedkami V. Y. a D. K., pričom obhajobné práva v ďalšom priebehu trestného konania využili aj prostredníctvom obhajcov. Za dôvodnú nepovažujem ani dovolaciu námietku odsúdeného K., podľa ktorej súd prvého stupňa prečítal zápisnicu o výsluchu svedka D. K. zo dňa 30. decembra 2009. Advokátka Mgr. Juliana Sumková prevzala obhajobu na základe plnej moci zo dňa 23. septembra 2008 a obhajobu ukončila ku dňu 30. apríla 2009. Z uvedeného je teda zrejmé, že v čase konania výsluchu svedka D. K. dňa 30. decembra 2009 obhajkyňa Mgr. Juliana Sumková už neobhajovala obžalovaných K. I. a V. K., preto ani nebol daný dôvod na vyrozumenie obhajkyne o čase a mieste konania výsluchu svedka D. K. vykonaného dňa 30. decembra 2009. Obžalovaný V. K. mal vedomosť o tom, že k ukončeniu obhajovania v predmetnej trestnej veci obhajkyňou Mgr. Julianou Sumkovou došlo na základe ich vzájomnej dohody ku dňu 30. apríla 2009, pričom mal dostatok času namiesto nej si zvoliť iného obhajcu. Výsluch svedka D. K. pred vyšetrovateľom sa uskutočnil dňa 30. decembra 2009, teda po

ôsmich mesiacoch od faktického ukončenia obhajovania obžalovaných Mgr. Júliou Sumkovou. Výsluch svedka D. K. dňa 30. decembra 2009 bol vykonaný zákonným spôsobom, bez zásadného porušenia práva na obhajobu obžalovaných a práva na spravodlivé konanie so zaručením práva na kontradiktórnosť trestného konania. Postup okresného súdu, ktorým bola na hlavnom pojednávaní podľa § 264 Tr. por. prečítaná zápisnica o výsluchu svedka D. K. zo dňa 30. decembra 2009, bol preto v súlade so zákonom. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného V. K. ako zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. Za dôvodnú nemožno považovať ani dovolaciu námietku odsúdeného spočívajúcu v tvrdení, že odsúdený K. nielen že nemal vedomosť o tom, že odsúdený I. použije na spáchanie skutku zbraň, ani sa nepripojil k jeho konaniu a že v danom; prípade ide o tzv. exces zo spolupáchateľstva. Z výsledkov dokazovania jednoznačne vyplynul záver, že odsúdený K. mal vedomosť o tejto zbrani (bejzbalová palica) a o tom, že ju odsúdený Vítek držal v ruke v čase skutku. K dovolacej námietke týkajúcej sa spoločného motívu obžalovaných I. a K., poukazujem na skutočnosť, že podľa výpovedí obžalovaných motívom ich konania pri zastavení osobného motorového vozidla poškodeného Q. bola eliminácia konania jeho údajnej činnosti, ktorá podľa istej vedomosti obžalovaných mala spočívať v tom, že poškodený P. M. mal dovážať drogy z Bratislavy do Myjavy. Po fyzických atakoch na poškodeného práve bejzbalová palica mala zvýšiť šancu vynútenia peňazí od poškodeného P. M., pričom aj svedkovia v aute sa báli ísť z auta von práve z dôvodu, že obžalovaní svoje vyhrážky mysleli vážne a tieto mali byť umocnené i bejzbalovou palicou (hrozbou násilia nútili poškodeného, aby im do dvoch hodín doniesol na nimi určené miesto 50 000 Sk). U oboch obžalovaných bol daný spoločný motív, preto so svojim vozidlom zastavili pri vozidle poškodeného a uvedená finančná čiastka vo výške 50 000 Sk (1 659,70 Eur) mala predstavovať formu pokuty za distribúciu drog poškodeným z Bratislavy do Myjavy. Útok obžalovaných opísal poškodený P. M., ako jeden súvisiaci a časovo na seba nadväzujúci kontinuálny útok dvoch osôb a nie dva oddelené útoky medzi sebou nesúvisiacich skutkov. Pokiaľ ide o výroky o vine a treste, tieto považujem za správne a odôvodnenie súdnych rozhodnutí v tomto smere za dostatočne odôvodnené. Odsúdený v dovolaní z 30. novembra 2015 neuvádza žiadne nové námietky a skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť a zákonnosť napadnutých súdnych rozhodnutí. Podľa názoru prokuratúry dovolacie dôvody prezentované obhajobou vo všetkých bodoch, napriek ich označeniu, nepochybne nespočívajú v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, resp. nesprávnej aplikácii hmotnoprávneho predpisu, ale v posudzovaní vierohodnosti dôkazov a v hodnotení skutkového stavu zisteného na ich základe okresným a krajským súdom v otázke zavinenia. V rozsahu takéhoto typu námietok odsúdeného, nie sú podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (napr. 1Tdo/20/2008). Motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú totiž znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie - následok - príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho, či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nepripúšťa (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/5/2010, zdroj ZSP 40/2010). Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku preto nemôže napĺňať tvrdenie, že nebola vykonaným dokazovaním preukázaná akákoľvek stránka trestného činu, a to ani zavinenie, pretože táto tak, ako bolo konštatované predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu. Tento vzťah nie je možno pritom skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavil v jeho konaní, ktorý je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. 3/2011). Z uvedených dôvodov nie sú podľa názoru prokuratúry pri tejto dovolacej námietke splnené formálne dôvody dovolania. Uvedené premisy sa nepochybne vzťahujú na všetky aspekty procesu dokazovania, teda aj na hodnotenie vierohodnosti dôkazov a vyvodzovania skutkových záverov na základe ich vykonania. Posudzovanie týchto otázok v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, nakoľko ide posudzovanie správnosti a úplnosti zisteného skutku, nepatrí do kompetencie dovolacieho súdu, pretože tento nemôže skúmať a meniť skutkové zistenia, ku ktorým dospel odvolací súd. Navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odsúdeného V. K. podľa § 382 písm. c/ Tr. poriadku na neverejnom zasadnutí

uznesením odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku“.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený tak, že nesúhlasí s tvrdením prokurátora, kde spochybňuje skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a teda aj porušenie jeho práva na obhajobu. Prokurátor sa nevyjadril k nesprávnej právnej kvalifikácii a ani k tomu, že mu mal byť uložený súhrnný trest.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. por. je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenie (R 120/2012 - I.).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Tr. por.) a Ústavy Slovenskej republiky (Článok 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. por.). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu len vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. por. bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Existenciu tohto dovolacieho dôvodu obvinený vecne, ale nie relevantne odôvodnil v podstate tým, že čítanie zápisnice o výsluchu svedka D. K. z 30. decembra 2009 na hlavnom pojednávaní konanom 14. januára 2013 bolo v rozpore so zákonom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch „ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (inými slovami, ak dôkazy boli vykonané nezákonným spôsobom)“. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by svojou povahou a závažnosťou malo zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa Článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371

ods. 1 písm. g/ Tr. por., a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru tak, ako odkazom na nezákonný výsluch svedka D. K. naznačil dovolateľ, by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného V. K. bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (sollery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale nestalo (pozri Mariana Marinesku p. Rumunsku rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2009, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V predmetnej veci nebolo odsúdenie obvineného V. K. založené ani výlučne a ani v rozhodujúcej miere na výpovedi svedka D. K., pretože jeho výpoveď je len jedným z viacerých dôkazov, ktoré preukazujú vinu obvineného. Nepochybne rozhodujúcim usvedčujúcim dôkazom je výpoveď poškodeného, pričom ďalšie dôkazy buď preukazujú, alebo vyvracajú jeho tvrdenia. Výpoveď svedka K. preukazuje pravdivosť tvrdení poškodeného P. M. a dokresľuje priebeh skutkového deja. Ide o podporný usvedčujúci dôkaz, a teda nie o jediný a ani rozhodujúci dôkaz stojaci osamote v štruktúre týchto dôkazov. Za takéhoto stavu, ak by aj výpoveď svedka D. K. nebola vykonaná úplne v súlade so zákonom, jej akceptáciu ako použiteľného dôkazu nevylučuje ani článok 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru (viď vyššie a mnohé ďalšie rozhodnutia ESLP napr. Unterpetinger p. Rakúsku - rozsudok z 24. Novembra 1986, Kostovski p. Holandsku - rozsudok z 20. novembra 1999, Luca p. Taliansku - rozsudok z 5. decembra 2002).

Najvyšší súd konštatuje, že nezistil porušenie zákona zo strany okresného ani krajského súdu pri vykonávaní dôkazov, resp. ich následnom hodnotení na hlavnom pojednávaní, či verejnom zasadnutí. Treba si uvedomiť, že svedok D. K. bol na hlavnom pojednávaní osobne vypočutý (č.l. 400 - 401) za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu, ktorý ho mohli konfrontovať so svojimi závermi a tvrdeniami. Prečítanie jeho skoršej výpovede z prípravného konania, teda v žiadnom prípade v predmetnej veci nemohlo a ani neznamenalo porušenie zákona.

K ďalším okolnostiam, ktoré podľa dovolateľa mali napĺňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku sa vyčerpávajúco vyjadril prokurátor (č.l. 696 - 702) tak, že najvyššiemu súdu nenechal takmer žiadny priestor na prípadné doplnenie, a preto najvyšší súd odkazuje na jeho vyjadrenie a zároveň aj na odôvodnenie uznesenia krajského súdu (čl. 590 - 596), ktorý rovnako erudovane reagoval na odvolacie námietky obvineného, ktoré v podstate teraz obvinený opätovne prezentuje v dovolaní.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že nezistil splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Aj k tomuto dovolaciemu dôvodu obvinený uviedol v podstate tie isté skutočnosti ako v odvolaní, keď zopakoval, že v dôsledku vybočenia z medzí spolupáchateľstva nemôže mu byť pričítané použitie zbrane pri útoku a jeho konanie môže byť posúdené maximálne ako trestný čin výtržníctva. Naviac dodal, že mu mal byť uložený, za použitia § 42 Trestného zákona, súhrnný trest s ohľadom na rozsudok Okresného súdu Senica, sp. zn. 1T/119/2010, zo 17. januára 2011.

K označenému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené tzn., či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu

vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd meniť skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený V. K. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako zločinu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkov podstaty označeného zločinu. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Najvyšší súd navyše dopĺňa, že o spáchanie trestného činu spoločným konaním (spoločné naplnenie znakov príslušného ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona) ide vtedy, keď

- každý zo spolupáchateľov svojim konaním naplnil všetky náležitosti konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona alebo vtedy, keď

- každý zo spolupáchateľov naplnil len niektorý zo znakov konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, pričom súhrn konaní spolupáchateľov naplnia súhrn znakov konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, alebo vtedy,

- ak jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti síce samy o sebe nenapĺňajú znaky konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, avšak vo svojom súhrne predstavujú konanie popísané v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona.

Aj s ohľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že okresný i krajský súd postupovali správne, keď konanie obvineného V. K. posúdili ako konanie spolupáchateľstvom.

Pokiaľ dovolateľ poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku aj pre to, že mu nebol uložený súhrnný trest, tak v tejto súvislosti je nutné upriamiť pozornosť na ustanovenie § 121 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého vyplýva, že na mladistvého, ktorému bol uložený, alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmiernený alebo odpustený trest odňatia slobody v dĺžke neprevyšujúcej jeden rok, sa hľadá, ako keby nebol odsúdený dňom výkonu tohto trestu alebo dňom, keď bolo právoplatne od takého trestu alebo jeho zvyšku upustené. Dovolateľ si zrejme neuvedomil, že obv. V. K. bol rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. 1T/119/2010, zo 17. januára 2011 odsúdený ako mladistvý na trest odňatia slobody vo výmere jeden rok. Tento trest vykonal 26. septembra 2012, a teda pri úvahách o uložení súhrnného trestu nebolo možné na toto odsúdenie prihliadať, pretože odsúdenie je zahľadené. Preto súdy nižších stupňov správne aplikovali ustanovenie § 42 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužíja, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadá, ako keby nebol odsúdený, alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

So zreteľom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.